

opusdei.org

Carta do Prelado (novembro de 2016)

A xa próxima clausura do Ano da Misericordia centra a carta do Prelado. Mons. Echevarría suxire que, como froito deste tempo, podamos "acollernos persoalmente á misericordia de Deus, e así acoller aos demais: vivir inclinados cara a eles".

10-11-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Pasou xa case un ano desde que o Santo Pai abría a Porta Santa, primeiro no corazón de África e despois na basílica de San Pedro. Mentres se achega o final deste ano xubilar, que concluirá na solemnidade de Xesucristo Rei do Universo, o 20 deste mes, acoden á nosa memoria os eventos que tiveron lugar en todo o mundo; os máis importantes, sen dúbida, sucederon na intimidade de cada un co Señor. Só Deus coñece cantas persoas volveron a reconciliarse con El, quizá despois de moitos anos de afastamento ou de morneza.

Ao longo destes meses, procuramos redescubrir o misterio do Amor de Deus, que se esconde no seo da Igrexa. Verdadeiramente, a misericordia divina chea toda a terra, como as augas cobren a inmensa extensión dos océanos; e repasámola na Sacra Escritura -nos profetas e nos salmos, sobre todo no

Evanxeo-, na liturxia, na piedade popular... Advertímola tamén na nosa vida: basta unha ollada á propia existencia para redescubrir, marabillados, a proximidade con que o Señor tratounos e trátanos, desde que nos incorporou á Igrexa mediante o bautismo, e aínda antes.

Xesucristo deixounos un claro ensino no capítulo 15 do evanxeo de san Lucas. Aí recóllense tres parábolas súas sobre a misericordia divina: a da ovella perdida, a da dracma que se extraviou e a do fillo pródigo. E comenta san Ambrosio: «Quen é este pai, ese pastor e esa muller? Seica non representan a Deus Pai, a Cristo e á Igrexa? Cristo lévache sobre os seus ombreiros, búscache a Igrexa e recíbeche o Pai. Un, porque é Pastor, non cesa de sosterche; a outra, como Nai, acólleche, sen cesar búscache; e entón o Pai volve vestirche. O primeiro, por obra da súa misericordia; a segunda,

coidádoche; e o terceiro,
reconciliádoche con El» [1].

Estes meses axudáronnos a revitalizar o noso amor a Deus e aos demais, precisamente alí onde puidese quedarse un pouco debilitado. Quizá descubramos que son aínda moitos os pliegues da alma nos que nos falta esa faceta; e isto non debe estrañarnos, porque a chamada a ser "misericordiosos como o Pai" é unha invitación para toda a vida.

A clausura do Ano santo non supón, pois, un punto de arriba para pasar a outra cousa, senón un punto de partida para andar con ilusión renovada polo camiño do noso progresar cristián. Desde o bautismo, todos os cristiáns posuímos o sacerdocio común, que nos conduce a exercer a misericordia cun fondo sentido da filiación divina. San Xosemaría insistiu en que *hai que*

ver, en todos, irmáns aos que debemos un amor sincero e un servizo desinteresado[2]. É este a mensaxe do Papa, poucas semanas antes de clausurar este ano de especiais grazas. «Non basta con adquirir experiencia da misericordia de Deus na propia vida; é necesario que calquera que a recibe convértase tamén en signo e instrumento para os demais. A misericordia, ademais, non está reservada só para momentos particulares, senón que abraza toda a nosa experiencia cotiá» [3].

Por iso pregúntome, e ánimovos a preguntarvos: Que quedou en nós á volta do Ano santo? Empapámonos máis da convicción de que Deus míranos como un Pai ***cheo de tenrura, de infinito amor***[4]? Na convivencia diaria, na vida familiar, no traballo profesional, no apostolado, nas visitas aos pobres e na axuda aos que sofren, áchase

máis presente ese Amor de Deus, manifestado en Cristo? Mantemos esperta a esperanza de que, a pesar dos nosos erros, o Señor desexa que nos comportemos como mellores transmisores do seu misericordia? Moi oportuno resulta que, como a nosa Nai a Virxe, meditemos estas cousas e ponderémolas no noso corazón.

Para seguir adiante, cada vez con paso máis decidido, nesta dirección pola que o Espírito Santo impulsa á Igrexa, atrévome a suxerirvos dúas liñas que, en certo xeito, resumen o camiño percorrido durante estes meses, e que poden axudarnos a manter acendidas nas nosas almas as luces deste ano santo: *acollernos* persoalmente á misericordia de Deus, e así *acoller* aos demais: vivir inclinados cara a eles.

En primeiro lugar, *acollernos* á misericordia de Deus: disto depende

todo. Cando nos decatamos de que Deus move as circunstancias e tarefas, impulsándonos cara a El, a piedade e o afán apostólico crecen. Refuxiámonos máis facilmente nas mans de Xesucristo, con deportividade na pelexa interior, con desexos renovados de achegarlle moitas almas, cunha alegría que nada nin ninguén debe perturbar.

O Amor de Deus móstrasenos esixente e sereno á vez. Esixente, porque Xesucristo cargou sobre os seus ombreiros a Cruz e quere que lle sigamos por ese camiño, para colaborar con El a que os froitos da redención cheguen a todo o mundo; sereno, porque Xesús non descoñece as nosas limitacións, e oriéntanos mellor que a máis comprensiva das nais. Non somos nós quen cambiaremos o mundo co noso esforzo: iso cumprirao Deus, capaz de transformar os corazóns de pedra en corazóns de carne.

O Señor non esixe que non nos equivoquemos nunca, senón que nos levantemos sempre, sen quedarnos amarrados aos nosos erros; que camiñemos por esta terra con serenidade e confianza de fillos. Meditemos con frecuencia esas tenras palabras de san Xoan: *na súa presenza tranquilizaremos o noso corazón, aínda que o corazón repróchenos algo, porque Deus é máis grande que o noso corazón e coñece todo* [5]. A paz interior non pertence a quen pensa que todo o cumpre ben, nin a quen se despreocupa de amar: xorde na criatura que sempre, mesmo cando cae, volve ás mans de Deus. Xesucristo non veu a buscar aos sans senón aos enfermos [6], e conténtase cun amor que se renova cada xornada, a pesar dos tropezos dos homes, porque acoden aos sacramentos como á fonte inesgotable de perdón.

A misericordia úrxenos tamén a acoller aos demais, a inclinarnos cara a eles; somos capaces de transmitila se a recibimos de Deus. Así, «tras obter misericordia e abundancia de xustiza, o cristián dispónse a ter compaixón dos infelices e a rezar polos outros pecadores. Vólvese misericordioso mesmo cara aos seus inimigos» [7]. Só a comprensión magnánima de Deus «é capaz de recuperar o ben perdido, de pagar co ben o mal labor e de xerar novas forzas de xustiza e de santidad» [8].

Non faltan ocasións nas que o peso do traballo ou das dificultades poderían anestesiar un pouco o corazón, como as espiñas que afogan a boa semente. Deus ponnos o corazón en carne viva, para que nos inclinemos aos demais, non só ante os problemas ou as traxedias, senón tamén na multitude de pequenas cousas diarias, que requiren un

corazón atento, que quita relevancia ao que realmente non a ten, e que se esforza por dala ao que verdadeiramente importa, pero que quizá pasa inadvertido. Deus non nos convoca só a *convivir con* os demais, senón a *vivir para* os demais.

Reclámanos unha ***caridade afectuosa, que saiba acoller a todos cun sincero sorriso***[9].

Por iso acudamos sempre á oración, especialmente cando pensemos que unha situación ou unha persoa supéranos, para confiar entón ao Señor os obstáculos que atopamos no noso camiñar. Roguémosle que nos axude a superalos, a non concederlles demasiada importancia. Pidámosle que nos conceda un amor á medida do seu, por intercesión de Santa María, *Mater misericordiæ*.

Na súa viaxe apostólico a Polonia, o Papa falaba do Evanxeo como o «libro vivo da misericordia de Deus».

Este libro, dicía, «aínda ten ao final páxinas en branco: é un libro aberto, que estamos chamados a escribir co mesmo estilo, é dicir, realizando obras de misericordia» [10]. E concluía: «cada un de nós garda no corazón unha páxina personalísima do libro da misericordia de Deus»[11]. Encher con ilusión as páxinas que Deus confiounos a cada un, sen desanimarnos polos borrones e manchas que nosa torpe escritura causase. Pola clemencia de Deus, o Espírito faise presente nas nosas miserias, porque *cando son débil, entón son forte*[12]; fortalecémonos coa graza de Cristo e así podemos transmitir o que recibimos.

Neste servizo atento aos demais, non esquezamos -particularmente o día 2, e durante todo o mes - esa obra de misericordia discreta e tan agradable aos ollos de Deus: a oración polos defuntos. Suplico ao Señor, para cada un e cada unha, a graza de practicar

a Comunión dos santos con todos: cos necesitados dos nosos sufraxios, cos que gozan xa da bienaventuranza celestial, e cos que aínda peregrinamos aquí abaixo, comezando polo Papa e os seus colaboradores, até abarcar na nosa pregaría a todos os homes e mulleres, especialmente aos máis indixentes desa unión.

Non podo terminar sen agradecer a Deus a recente ordenación de diáconos da Prelatura: pidamos por eles e polos ministros sacros do mundo enteiro. Ao mesmo tempo, renovo a miña gratitude polos froitos da viaxe pastoral que fixen dúas semanas atrás á nova circunscrición de Finlandia e Estonia. Recemos pola Igrexa neses países e nos demais do norte de Europa. Gustaríame contarvos con detalle a ilusión de san Xosemaría -e tamén do queridísimo don Álvaro- pola implantación da Obra nesas terras. Convíдовos a que

o consideredes nos intres de oración ante o Sagrario. E que se alce a nosa gratitude máis sincera ao Ceo, polo aniversario da erección da Obra en Prelatura persoal.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de novembro de 2016.

.....

[1] San Ambrosio, *Tratado sobre o Evanxeo de san Lucas VII*, 208 (PL 15, 1755).

[2] San Xosemaría, *Conversacións*, n. 29.

[3] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 12-X-2016.

[4] San Xosemaría, *Forxa*, n. 331.

[5] 1 *Jn* 3, 19-20.

[6] Cfr. *Mt* 9, 13.

[7] San Cromacio de Aquileya, Sermón 41, 5, sobre as bienaventuranzas (CCL IX A, 177).

[8] Beato Pablo VIN, Manuscrito inédito, en Istituto Paolo VIN, *Notiziario* 71 [2016], 7-8 (publicado tamén en *L'Osservatore Romano*, setembro de 2016).

[9] San Xosemaría, *Forxa*, n. 282.

[10] Papa Francisco, Homilía, 30-VII-2016.

[11] *Ibid.*

[12] 2 *Cor* 12, 10.

gl-es/article/carta-do-prelado-
novembro-de-2016/ (14-04-2025)